

Expediente 4386 / Ref. Cliente AJUNTAMENT DE SOLSONA

Cliente... : AJUNTAMENT DE SOLSONA
Contrario :
Asunto... : PROCEDIMIENTO ABREVIADO 422/17
Juzgado.. : CONTENCIOSO ADMINISTRATIVO 1 LLEIDA

Resumen

Resolución**05.11.2021****LEXNET
SENTENCIA**

Saludos Cordiales

Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida

Edifici Canyeret, 3-5 - Lleida
25007 Lleida

Tel. 973 700 133
Fax: 973 700 263
A/e: contencios1.lleida@xij.gencat.cat

NIG 2512045320178004673

Procediment abreuja 422/2017 F

Matèria: Altres

Entitat bancària: **Banc de Santander**

Per a ingressos en caixa, concepte: 2187000094042217

Pagaments per transferència bancària: [REDACTED]

Beneficiari: Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lleida

Concepte: 2187000094042217

Part recurrent/sol·licitant/executant: [REDACTED]

Procurador/a: [REDACTED]

Advocat/ada: [REDACTED]

Part demandada/executada: Ajuntament de Solsona

Procurador/a: [REDACTED]

Advocat/ada: [REDACTED]

SENTÈNCIA NÚM. 317/2021

Lleida, 3 de novembre de 2021

Vistes per mi, [REDACTED], Jutgessa en pràctiques de substitució (funcions de reforç) del Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Lleida i de la seva Província, les presents actuacions de Procediment Abreuja número 422/2017, a les quals s'han acumulat les actuacions del PA 581/2017 i del PA 509/2018, instades per [REDACTED], en nom i representació pròpia, i per [REDACTED], representat pel Procurador [REDACTED], i assistit per la Lletrada [REDACTED], contra l'AJUNTAMENT DE SOLSONA, representat pel Procurador [REDACTED], i assistit per la Lletrada [REDACTED], de les quals resulten els següents,

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- Va tenir entrada, en aquest Jutjat, demanda de recurs contenciós administratiu contra el Decret d'Alcaldia, 148/2017, d'1 d'agost de 2017, pel qual es declarava la no

prescripció del deute tributari ni de la responsabilitat subsidiària i declarava la responsabilitat subsidiària dels Srs. [REDACTED]

respecte del deute tributari en concepte de liquidació de la taxa per ocupació de la via pública. Posteriorment, es va interposar demanda de recurs contenciós administratiu, contra el Decret d'Alcaldia, de data 25 d'octubre de 2017, pel qual s'acordava iniciar expedient de derivació de responsabilitat subsidiària per import de 28.081,28 euros. Per últim, es va interposar recurs contra la desestimació presumpta per silenci administratiu negatiu del recurs de reposició interposat a data d'11 de maig de 2018 contra la Resolució d'Alcaldia de 19 d'abril de 2018, per la qual es declarava la responsabilitat subsidiària del [REDACTED]. Al·legaven tant la improcedència de la derivació de responsabilitat subsidiària al no complir-se els requisits legalment establerts, com prescripció del deute tributari i la caducitat de l'expedient. A més a més, de defectes en la tramitació del procediment i finalment, l'excepció de cosa jutjada. Per tots aquests motius, sol·licitaven sentència estimatòria de conformitat amb el suplico de la demanda.

SEGON.- Admesos els recursos a tràmit i resolta l'acumulació dels diferents procediments, es va requerir a la part demandada per a que remetés l'expedient administratiu i es personés al procediment, citant-se a totes les parts per l'acte de la vista.

TERCER.- Arribat el dia senyalat, va tenir lloc la celebració de la vista amb totes les parts degudament comparegudes i representades. La part actora es ratificà en la demanda i l'Administració demandada presentà la seva contestació, oposant la conformitat a dret de la resolució i la liquidació controvertida. Seguidament, es va resoldre sobre la prova i es van formular les conclusions finals, quedant les actuacions vistes per a Sentència.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Objecte del litigi.

La part actora, ex art. 31 LJCA, interposa recurs contenciós administratiu de nul·litat per una banda, contra Decret d'Alcaldia, 148/2017, d'1 d'agost de 2017, pel qual es declarava la no prescripció del deute tributari ni de la responsabilitat subsidiària i declarava la responsabilitat subsidiària dels Srs. [REDACTED] respecte del deute tributari en concepte de liquidació de la taxa per ocupació de la via pública. Així com, contra el Decret d'Alcaldia, de data 25 d'octubre de 2017, pel qual s'acordava iniciar expedient de derivació de responsabilitat subsidiària per import de 28.081,28 euros. Per altra banda, s'interposa contra la desestimació presumpta per silenci administratiu negatiu del recurs de reposició interposat a data d'11 de maig de 2018 contra la Resolució d'Alcaldia de 19 d'abril de 2018, per la qual es declarava la responsabilitat subsidiària del Sr. [REDACTED]

En essència, el Sr. [REDACTED] al·lega que no ha de respondre subsidiàriament del deute societari pendent, així com també prescripció de l'acció de recaptació, caducitat de l'expedient tributari, indefensió en la tramitació per omissió del tràmit d'audiència als interessats i finalment, cosa jutjada. Per la seva banda, el Sr. [REDACTED] també al·lega manca de responsabilitat, en tant que no ocupava el càrrec d'administrador en el moment del cessament de l'activitat societària. Així mateix, s'adhereix a les pretensions sostingudes pel primer dels actors. L'Ajuntament de Solsona oposa compliment dels requisits per a poder incoar la responsabilitat subsidiària als administradors de l'empresa, així com compliment dels terminis legalment establerts en quant a la tramitació de l'expedient i l'exercici de l'acció i finalment nega la concurrència de cosa jutjada.

Fixades les premisses anteriors, són dades objectives del present procediment i no és controvertit que, en data de 25 de febrer de 2008, la Junta de Govern Local de l'Ajuntament de Solsona acorda comunicar a la mercantil [REDACTED] fer efectiu el pagament de la taxa per la ocupació de la via pública. Posteriorment, en data 14 de gener de 2013, l'Administració local declara la insolvència de la mercantil i incoa expedient de derivació de responsabilitat subsidiària dels administradors Sr. [REDACTED]

[REDACTED] per un import total de 28.081,28 euros. És controvertida la concurrència de la responsabilitat, així com la correcta tramitació del procediment, extinció del deute tributari i finalment, la improcedència del mateix per cosa jutjada.

Correspon resoldre l'objecte de la controvèrsia de conformitat amb l'Expedient Administratiu i la prova documental practicada.

SEGON.- Requisits de l'article 43.1.b) LGT.

La part actora manifesta la no concurrència dels requisits per acordar-se la responsabilitat subsidiària. La part demandada oposa que els recurrents tenien la consideració d'administradors de fet de la persona jurídica declarada insolvent, de manera que resulten subjectes tributaris obligats.

L'article 43.1.b) Llei 58/2013, de 17 de desembre, General Tributària, respecte els responsables subsidiaris disposa que tindran aquesta consideració, entre d'altres supòsits, els administradors de fet o de dret d'aquelles persones jurídiques que hagin cessat en les seves activitats per les obligacions tributàries meritades d'aquestes que es trobin pendents al moment del cessament, sempre que no haguessin fet el necessari per el seu pagament o haguessin adoptat acords o pres mesures causants de l'impagament.

A la llum de l'anterior precepte, per a poder derivar la responsabilitat a obligats subsidiaris cal que concorrin tres requisits: (i) que es tracti d'un administrador de fet o de dret de la persona jurídica; (ii) que l'esmentada persona jurídica hagi cessat les seves activitats i (iii) que es tracti de deutes tributaris pendents, a pesar del cessament de la persona jurídica.

A més a més, hem de posar en connexió l'article 236.3 RD Legislatiu 1/2010, de 2 de juliol, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de Societats de Capital, el qual defineix els administradors de fet com aquells que en la realitat del trànsit desenvolupi sense títol, amb títol nul o extingit, o amb un altre títol, les funcions pròpies d'administrador, com en el seu cas, aquells que dirigeixen les instruccions als que actuen com administradors de la societat. El Tribunal Suprem, en aplicació i interpretació d'aquest marc normatiu, ha

manifestat respecte els administradors de fet (per totes, STS 421/2015, 22 de juliol de 2015 fent un recull jurisprudencial de la doctrina de l'Alt Tribunal): *esta Sala ha declarado que lo son "quienes, sin ostentar formalmente el nombramiento de administrador y demás requisitos exigibles, ejercen la función como si estuviesen legitimados prescindiendo de tales formalidades, pero no a quienes actúan regularmente por mandato de los administradores o como gestores de éstos, pues la característica del administrador de hecho no es la realización material de determinadas funciones, sino la actuación en la condición de administrador con inobservancia de las formalidades mínimas que la Ley o los estatutos exigen para adquirir tal condición" (Sentencias 261/2007, de 14 marzo ; 55/2008, de 8 de febrero ; 79/2009, de 4 de febrero ; 240/2009, de 14 de abril ; y 261/2007, de 14 de marzo). Es decir, cuando la actuación supone el ejercicio efectivo de funciones propias del órgano de administración de forma continuada y sin sujeción a otras directrices que las que derivan de su configuración como órgano de ejecución de los acuerdos adoptados por la junta general . No se exigía que el administrador de hecho actuara de forma directa o en primera persona, por lo tanto, de modo aparente y notorio, por lo que se admitía que el administrador de hecho pudiera ser oculto, como se ha reconocido expresamente por el art. 236.3 LSC, tras la reforma de la Ley 31/2014, de 3 de diciembre , por la que se modifica la Ley de Sociedades de Capital para la mejora del gobierno corporativo (...). La concurrencia de este último exige que, por ejercer de facto la gestión de la sociedad, el poder de dirección, de forma soberana e independiente, el administrador de derecho carezca de la autonomía de decisión propia del cargo, porque la tenga supeditada al administrador de hecho. Y ello con independencia de que éste sea administrador de hecho notorio o que lo sea oculto, y que actúe por medio del administrador de derecho. (...)no cabe descartar la posible coexistencia de administradores de derecho puramente formales con otro u otros de hecho -singularmente cuando se acredita que la designación formal tiene por objeto eludir la responsabilidad de quien realmente asume el control y gestión de la sociedad bajo la cobertura del apoderamiento (...)*

En el cas que ens ocupa, quant al Sr. [REDACTED] tot i que consta en l'Expedient Administratiu, l'Escriptura Pública de Cessament i Nomenament d'Administradors, de data 21 de març de 2012, on s'indica el canvi d'administrador únic de la mercantil [REDACTED] [REDACTED] (constituïda el 27 de gener de 2003), del [REDACTED]

de la documentació mercantil aportada es desprèn que des de l'any 2012 l'empresa no tenia activitat. Raó per la qual es pot concloure que des de l'any 2012 hi ha un cessament de fet en l'activitat per part de l'empresa i que per conseqüència, a pesar del canvi d'administrador, el no va dur a terme una direcció efectiva del seu càrrec. Amb més profunditat, no només es constata que el esdevé soci únic de la societat, tenint el control en la direcció del capital de l'empresa, a la llum del document de 21 de desembre de 2009, sinó que després del canvi d'administrador continua ostentant càrrec dins l'estructura de la societat, ja que en la citada Escripura Pública se'l nomena apoderat. Per contra, no consta que un cop assumit el càrrec, el nou administrador actués com a tal, ja que no hi ha cap document respecte l'activitat mercantil dels anys següents a la presa de possessió del càrrec. Més concretament, els últims comptes dipositats al Registre Mercantil es refereixen als exercicis dels anys 2010-2011 i la declaració del model IVA és de l'any 2011-2012, quan encara era administrador el recurrent.

És a dir, tota la documentació analitzada condueix a concloure la coexistència d'administradors, per una banda l'administrador de fet, però sense poder real dins la societat i per altra banda, el actuant com administrador *de facto*, amb el poder i control real de l'activitat de la mercantil, però sota la figura de l'apoderament.

Així mateix, es compleixen els altres dos requisits legalment exigits, atès que la última referència a l'activitat de la mercantil que apareix al Registre Mercantil és de l'any 2012 i la STSJ va confirmar l'existència de 17.166,33 euros com a deute tributari pendent, en concepte de taxa per a la ocupació de la via pública, sense que aquesta hagi estat abonada.

Sens perjudici de l'anterior, respecte el falla la primera de les notes per a poder considerar-lo deutor subsidiari, en tant que en el moment del cessament de l'activitat ell ja no era administrador – finalitza les seves funcions el 21 de desembre 2009, tal i com consta en la documentació relativa al Registre Mercantil – i tampoc hi ha evidència d'una actuació d'administrador de fet posterior al seu cessament.

En síntesis, de conformitat a l'article 43.1.b) LGT només pot tenir la consideració de responsable subsidiari el i conseqüentment, correspon estimar la

pretensió de nul·litat presentada pel [REDACTAT]

TERCER .- Prescripció de les actuacions.

La part actora sosté que s'ha produït la prescripció del dret de l'Administració local a derivar la responsabilitat contra els administradors. La part demandada oposa el compliment dels terminis legalment establerts.

A la llum de l'article 66 LGT, el dret de l'Administració per a exigir el pagament dels deutes tributaris liquidats i autoliquidats és de 4 anys. Aquest precepte es complementa amb la previsió de l'article 67.2 LGT, el qual estableix que el termini de prescripció per a exigir la obligació de pagament als responsables subsidiaris començarà el seu còmput des de la notificació de la última actuació recaptatòria practicada al deutor principal o a qualsevol dels responsables solidaris.

L'Ajuntament de Solsona declara la fallida de l'empresa el 14 de gener de 2013, en virtut del Decret d'Alcaldia 3/2013. Tot i així, efectua requeriment de pagament, dins del marc del procediment de constrenyiment a l'obligat principal, el dia 29/07/2016. Això és amb anterioritat al període de prescripció. Però, a més a més, cal tenir present que el *dies a quo* de la prescripció respecte els responsables subsidiaris es determina en base el principi de la *actio nata* (per totes, STS de 17 d'octubre de 2007, rec. Cas. 4803/2002). És a dir, des de la notificació de l'acord de derivació de responsabilitat o bé, des de la notificació de l'últim acte recaptatori respecte el deutor principal, cosa que en el cas d'actuacions es produeix mitjançant el Decret d'Alcaldia de 12 d'abril de 2017, pel qual es confirma la declaració d'insolvència de la mercantil i s'aprova la derivació de responsabilitat, correctament notificat el 25/04/2017. Conseqüentment, és a partir d'aquest moment quan s'ha de començar a contar la prescripció del dret del Consistori a exigir la responsabilitat subsidiària, de manera que tots les actuacions que l'Ajuntament ha realitzat en posterioritat confirmen la interrupció de la prescripció.

Per tot l'exposat no s'estima la pretensió de prescripció.

QUART.- Caducitat de l'expedient.

La part actora també sosté la caducitat de l'expedient recaptatori. La part demandada oposa que no han passat el termini de 6 mesos.

L'apartat 1 de l'article 104 LGT estableix un termini màxim de 6 mesos de caducitat a contar des de la notificació de l'acord d'inici. En el present supòsit, en virtut de Decret d'Alcaldia de 25 d'octubre de 2017 (notificat el 30/10/2017) s'acorda incoar l'expedient de derivació de responsabilitat subsidiària en base l'article 43.1.b) LGT, el qual finalitza per Decret d'Alcaldia de 19 d'abril de 2018 acordant la responsabilitat subsidiària del Sr. [REDACTED] És a dir, tot i que per escàs marge la resolució es torba dins del termini de caducitat.

Arribats a aquest punt, s'ha de precisar que no pot servir de còmput per l'inici dels 6 mesos el Decret d'Alcaldia de 24/04/2017, pel qual també s'incoa expedient de derivació de responsabilitat, però en base l'art. 43.1.a) LGT i és que precisament arran dels escrits presentats pels interessats, el Consistori deixa sense efecte aquest expedient i incoa el que ens ocupa, el qual té la consideració d'un nou procediment.

Per l'exposat, tampoc s'aprecia la pretensió de caducitat de l'expedient de declaració del responsabilitat subsidiària del deute tributari.

CINQUÈ.- Nul·litat per manca d'audiència.

La part actora sosté la nul·litat del procediment per omissió del tràmit d'audiència, generant-li situació d'indefensió i d'inseguretat jurídica. La part demandada oposa la correcta tramitació formal del procediment.

En efecte, l'article 41 LGT que regula la responsabilitat tributària estableix la necessitat del tràmit d'audiència a l'apartat cinquè del precepte:

5. Tret que una norma amb rang de llei disposi una altra cosa, la derivació de l'acció administrativa per a exigir el pagament del deute tributari als responsables requerirà un acte administratiu en el qual, prèvia audiència a l'interessat, es declari la responsabilitat i es determini el seu abast i extensió, de conformitat amb el que

es preveu en els articles 174 a 176 d'aquesta llei. Amb anterioritat a aquesta declaració, l'Administració competent podrà adoptar mesures cautelars de l'article 81 d'aquesta llei i realitzar actuacions de recerca amb les facultats previstes en els articles 142 i 162 d'aquesta llei.

La derivació de l'acció administrativa als responsables subsidiaris requerirà la prèvia declaració de fallit del deutor principal i dels responsables solidaris.

Ara bé, arribats aquest punt cal també tenir en compte la doctrina respecte la nul·litat d'un acte administratiu per omissió del tràmit d'audiència, ja que cal que aquesta ommissió sigui essencial arribant a causar una verdadera situació d'indefensió material, com bé resumeix la STS de 16 de març de 2005 (N. Rec. 2796/2001): *Por otra parte, la falta de un trámite como el de audiencia, por esencial que pueda reputarse, no supone por sí misma que se haya prescindido total y absolutamente del procedimiento legalmente establecido (STS de 13 de octubre de 2.000 -recurso de casación 5.697/1.995 -), que puede subsistir aun faltando la sin duda decisiva audiencia del interesado, por lo que tampoco le afecta, en principio, la causa de nulidad de pleno derecho prevista en la letra e) del art. 62 LRJAP-PAC . Por otra parte, es claro que a la ausencia del trámite de audiencia le es de aplicación de manera muy directa la previsión del apartado 2 del artículo 63 de la Ley 30/1.992 , que establece la anulabilidad de un acto administrativo por defecto de forma cuando éste de lugar a la indefensión del interesado. Y, precisamente, si es esencial el trámite de audiencia, es porque su falta podría determinar que se produjese la efectiva indefensión del afectado. Ahora bien, esa indefensión no equivale a la propia falta del trámite, sino que ha de ser real y efectiva, esto es, para que exista indefensión determinante de la anulabilidad del acto es preciso que el afectado se haya visto imposibilitado de aducir en apoyo de sus intereses cuantas razones de hecho y de derecho pueda considerar pertinentes para ello. Así pues, según hemos dicho reiteradamente y como señala la sentencia impugnada, no se produce dicha indefensión material y efectiva cuando, pese a la falta del trámite de audiencia previo a la adopción de un acto administrativo, el interesado ha podido alegar y aportar cuanto ha estimado oportuno. Tal oportunidad de defensa se ha podido producir en el propio procedimiento administrativo que condujo al acto, pese a la ausencia formal de un trámite de audiencia; asimismo, el afectado puede contar con la ocasión de ejercer la defensa de*

sus intereses cuando existe un recurso administrativo posterior; y en último término, esta posibilidad de plena alegación de hechos y de razones jurídicas y consiguiente evitación de la indefensión se puede dar ya ante la jurisdicción contencioso administrativa (entre muchas, pueden verse las sentencias de 26 de enero de 1.979; de 18 de noviembre de 1.980; de 18 de noviembre de 1.980; de 30 de noviembre de 1.995 - recurso de casación 945/1.992-; o, muy recientemente, la de 30 de mayo de 2.003 -recurso de casación 6.313/1.998 -).

Efectivament, el Decret d'Alcaldia 148/2017 resol: "estimar parcialment les al·legacions del [REDACTED], en el sentit que no resulta ser d'aplicació el supòsit de l'article 43.1.a), però sí l'article 43.1.b) LGT, atesa la inactivitat fàctica de l'empresa, si bé no resulta necessari en aquest sentit atorgar-los un nou termini d'al·legacions perquè ja se'ls ha concedit i la qüestió de fons resulta ser la mateixa. Sens perjudici que puguin interposar el corresponent recurs contra aquesta resolució." Tanmateix, la Resolució d'Alcaldia de 25 d'octubre de 2017 resol: "Estimar parcialment el recurs de reposició del [REDACTED] en relació al punt referit a la manca de tràmit d'audiència i atorgar tant a ell com al [REDACTED] un nou tràmit d'audiència abans de procedir a la declaració de la seva responsabilitat subsidiària i en conseqüència deixar sense efecte el punt 1 i 3 de la resolució recorreguda." Finalment, el Decret d'Alcaldia de 19 d'abril de 2018 haver complert amb el tràmit d'audiència, si bé els interessats no presentaren nou escrit d'al·legacions dins el període concedit.

És a dir, no només no s'omet el tràmit d'audiència, sinó que tampoc s'observa cap situació d'inseguretat jurídica i d'indefensió material, ja que els interessats no es van veure privats d'exercir les seves pretensions respecte la improcedència de la derivació de responsabilitat en virtut de l'art. 43.1.b) LGT, tal i com es desprèn dels recursos de reposició contra el citat Decret 148/2017 i essent un dels objectes controvertits de la present Resolució.

Per l'exposat, tampoc pot tenir favorable acollida la pretensió de nul·litat per omissió del tràmit d'audiència previst a l'article 41.5 LGT.

SISE.- Cosa jutjada.

Per últim, la part actora sosté l'excepció de cosa jutjada respecte la Sentència 203/2016, de 12 de maig de 2016, dictada per aquest Jutjat, la qual ja es va pronunciar en relació a la derivació de responsabilitat de Comercial Slater 2003, SL. La part demandada oposa que no s'aprecia la nota d'identitat d'objecte.

És doctrina consolidada que la producció de la cosa jutjada material requereix la concurrència d'una decisió ferma sobre el fons de la qüestió plantejada. En el cas que ens ocupa, si bé la Sentència, d'aquest Jutjat nº 203/2016, de 12 de maig de 2016 estima parcialment el recurs contra les liquidacions impugnades de data 30 de març de 2015, aquesta es pronuncia sobre la derivació de responsabilitat en base l'article 43.1.a) LGT i, a més a més, no arriba a pronunciar-se sobre el fons de la qüestió controvertida, en tant que aprecia vicis formals en l'acte impugnat. És a dir, no es resol sobre el mateix objecte o qüestió controvertida, de manera que no es compleix un dels requisits necessaris per apreciar l'excepció de cosa jutjada.

Per l'exposat, no procedeix estimar la pretensió de nul·litat de l'acte impugnat per cosa jutjada.

SETÈ.- Costes.

De conformitat amb l'article 139 LJCA i el principi de venciment objectiu, s'imposen les costes derivades del present procediment, fins a límit màxim de 50 euros, a en [REDACTED]

DECISIÓ

Estimar el present recurs contenciós administratiu interposat per [REDACTED] contra la desestimació presumpta per silenci administratiu negatiu de l'Ajuntament de Solsona del recurs de reposició, de data 11 de maig de 2018, interposat contra la Resolució d'Alcaldia de data 19 d'abril de 2018, declarant la nul·litat de la mateixa i deixant-la sense efecte.

Desestimar el present recurs contenciós administratiu interposat per [REDACTED] [REDACTED] contra Decret d'Alcaldia, 148/2017, d'1 d'agost de 2017, pel qual es declarava la no prescripció del deute tributari ni de la responsabilitat subsidiària i declarava la responsabilitat subsidiària dels Srs. [REDACTED] [REDACTED] respecte del deute tributari en concepte de liquidació de la taxa per ocupació de la via pública. Així com, contra el Decret d'Alcaldia, de data 25 d'octubre de 2017, pel qual s'acordava iniciar expedient de derivació de responsabilitat subsidiària per import de 28.081,28 euros, confirmant íntegrament el seu contingut per ser ajustat a Dret.

Expressa imposició de costes, a en [REDACTED], fins a límit màxim de cinquanta euros.

Notifiquis aquesta resolució a les parts, fent-los-hi saber que de conformitat amb l'article 81 LJCA, la mateixa és ferma i contra la qual no es pot interposar recurs.

Així ho acordo, ho mano i ho firmo.

Mensaje LexNET - Notificación

Fecha Generación: 04/11/2021 13:28

Mensaje

IdLexNet	202110447022172	
Asunto	Notifica sentència Procediment abreujat	
Remitente	�rgano	JDO. CONTENCIOSO/ADMTVO. N. 1 de Lleida, Lleida [2512045001]
	Tipo de �rgano	JDO. DE LO CONTENCIOSO
Destinatarios	[REDACTED]	
	Colegio de Procuradores	Il.lustre Col.legi dels Procuradors de Lleida
Fecha-hora envío	04/11/2021 13:17:52	
Documentos	[REDACTED] (Principal)	
	Hash del Documento: c7f6864a89b84b1a9d105409b1fe54437db1053330e953ba448f268777d7b9ba	
Datos del mensaje	Procedimiento destino	PAB N� 0000422/2017
	Detalle de acontecimiento	Notifica sentència

Historia del mensaje

Fecha-hora	Emisor de acción	Acción	Destinatario de acción
04/11/2021 13:28:47	[REDACTED] Il.lustre Col.legi dels Procuradors de Lleida	LO RECOGE	
04/11/2021 13:18:04	Il.lustre Col.legi dels Procuradors de Lleida (Lleida)	LO REPARTE A	[REDACTED] Il.lustre Col.legi dels Procuradors de Lleida

(*) Todas las horas referidas por LexNET son de ámbito Peninsular.